

Неће Врховник изаћи у сусрет већини захтева опозиције, барем не оним који би његов изборни резултат снижили на "само" 40 одсто подршке, јер би то значило почетак краја његовог апсолутизма.

Тј. хоће једино под условом да му тако нешто нареду његови НАТО пријатељи.

А они то неће да учине све док, баш у Врховника, полагају наду да ће управо његова рука или нечија друга, али на његов миг, потписати одрицање од Косова и Метохије

Као што нема двојбе да нема те силе која ће натерати Врховника да отвори медијску јавну ТВ кућу и ружичасту ТВ тровачницу за било какво озбиљно критичко мњење. Јер, би отварањем капија те две своје последње линије одбране - Врховник био сведен на разумну меру. Тј. тамо где је и био, пре него што се, на крилима победе Његове екс-екселенције над Борисом Првим Лепим, на прстима ушуњао у трезор моћи и киднаповао државу за себе...

Имао сам тада, баш некако у ово доба, 25 година (жал за младос' и т'га за новинарством...), било је то време, када је, после четири и по деценије ембарга, покојни Слободан Милошевић благоизволео поново дозволити страначку, али, углавном, такозвану, опозицију по Србији.

Демократије жедна и плурализма гладна Србија с усхићењем је чекала прве вишестраначке изборе које ће, последња у целој источној Европи (пардон, БиХ је то, ипак, учинила неку недељу доцније), и добити поткрај 1990. године.

Милошевићеви комунисти, преобучени и, за ту прилику, преименовани у социјалисте, до месец дана уочи избора, игнорисали су захтеве опозиције у погледу "поштене изборне кампање", због чега је цела тадашња, тек легализована, опорба, не рачунајући

Мићуновићеву Демократску која је нарушавала привредно јединство, припретила бојкотом и чак била и стопирала припреме за изборе. Уследио је и први велики лом међу Мићуновима: Никола Милошевић, Коста Чавошки, Саша Петровић, Владета Јанковић и Милан Божић, у "Апелу српској опозицији", осудили су наводну интенцију свог партијског шефа Мићуна да постане "комунистички колаборациониста" и штрајкбрехер.

У жустрој јавној полемици на тему "Да ли прво нови Устав или вишестраначки избори?" (у којима је опозиција пледирала за ово друго), Милошевићев опуномоћени уставописац (потом и једини овлашћени уставотумач) проф. Ратко Марковић није се либио чак ни да повуче знак једности између понашања тадашње српске опозиције и ондашње сепаратистичке албанске "алтернативе"!

Режимски јавни дискурс сводио се на тезу да су вишестраначки избори само беспотребно трошење пара и "поткопавање темеља тек успостављеног јединства Републике од Хоргоша до Драгаша која је, од пре три године, сама између Ватикана и Техерана".

Ондашњи штампани мозгоиди писали су да издајници хоће да одустану од даљег "догађања народа", да су "дигле главу поражене снаге Осме седнице", "поражени непријатељи социјалистичке револуције", "аутономиши, сепаратисти и иредентисти" свих

врста и, сви заједно, под издајничко-петоколонијалним вођством трија Вук – Ругова – Анте, дигли мач на оне иза којих стоји народ.

А шеф партије црвених петокраких ружа и ондашњи српски вожд, у функцији председника свих грађана Србије, дијагностицирао је тада, у Нишу, да "у опозицији седе лудаци"!

Таква је била атмосфера пред прве вишепартијске изборе у Србији на којима је опозиција, први пут, добровољно потурила своју главу на пањ...

И народ је добио оно што је хтео – изборну лакрдију у 85 чиновна. Толико је, наиме, странака, СПС (сателит партија Србије), група грађана, породица, војвода, месија предвођених пластичарем Шећероским (коме су из његове месне заједнице "сместили" да, наводно, ради и четке и метле), инструктора вожње, невидљивих народних вођа, педера и заједаната свих фела продефиловало "малим екраном" - писао сам у тадашњој слободној "Борби".

У обавезном представљању изборних листи и кандидата, једино се од председничких кандидата потенцијалним бирачима није представио (ово ми нешто свеже, као да сад гледам) "дипломирани правник из Београда, рођен 1941, кандидат СПС-а", на шта је покојни византолог и председнички кандидат др Иван Ђурић приметио да "господин Милошевић не воли да преговара, он само говори"

Вреди подсетити и на малу хронологију тог премантавања опозиције да, од почетног договора о бојкоту унапред изгубљених избора, ипак, пристане да одигра улогу "електричног зеца" у Милошевићевој операцији "увођења демократије" у Србију:

Пет опозиционих првака је, 14. маја, те 1990. године, потписало писмо, адресовано на Скупштину и Председништво Србије, у коме су захтевали да се одмах одреди тачан датум вишестраначких избора и организује округли сто владајуће и опозиционих партија на коме би се припремили нацрти најважнијих закона.

Већ 8. јуна дошло је до првог званичног сусрета представника власти и опозиције. Опозиција захтева расписивање избора за уставотворну скупштину, Зоран Соколовић, у име Милошевића, заступа став "прво Устав, па избори".

Представници већине опозиционих странака напустили су следећи састанак, 10. јула, са представницима власти, зато што је "Скупштина Србије каснила са доношењем Закона о политичким организацијама"

Као прилежни хроничар тих пионирских дана српског вишестраначја, даље сам бележио у "Борби" да су, 13. јула, Демократска, Либерална и Народна радикална странка, Социјалдемократска партија и СПО (уз учешће још неких странака) организовале велики митинг на Тргу Републике у Београду, с циљем да се што пре закажу избори. Опозиција је захтевала да и она учествује у припреми најважнијих законских аката и равноправан третман са владајућом странком у медијима. Демонстранти су, потом, пред Телевизијом Београд затражили и оставку директора Душана Митевића, а прве "плуралистичке" батине, том приликом, зарадили су Борисав Пекић и Драгољуб Мићуновић.

Нову петицију Скупштини и Председништву Србије са два главна захтева (tromесечна изборна кампања и вишестраначки састав свих тела за контролу избора) опозиција упућује 22. августа.

На Велику Госпојину, 28. августа, 15 странака, напослетку, добија решења о регистрацији, али истог дана, представници већине партија, незадовољни током разговора, напуштају округли сто са представницима Скупштине Србије.

Нови велики митинг удружене опозиције, на коме је поновљена већина услова за излазак на изборе, бива одржан 12. септембра, а онда "игра глувих телефона" кулминира 4. октобра када опозиција упућује дотад најоштрији захтев у коме тражи да се поништи одлука о заказивању избора за 9. децембар и да се сазове округли сто власти и опозиције, на којем би био изгласан нови изборни закон. У супротном, најављен је бојкот избора.

До 27. октобра падају веома тешке речи ("истрага потурица" и оптужбе ко је издао

договор о бојкоту) и унутар опозиције, а тада се опозиција опет, наводно, удружује и поставља нови ултиматум Скупштини да испуни пет захтева до 12. новембра.

Пролази 12. новембар, долази 23. новембар, последњи рок за евидентирање посланичких кандидата. Скупштина Србије, наравно, не усваја амандмане на изборни закон, а тридесетак партија одлучује да бојкотује изборе. А онда, у само предвечерје избора, само

неколико дана касније, одлука о бојкоту се повлачи...

Данас имам само 29 година више, иако је од ономад прошло чак 29 плуралистичких јесени.

Иако је законодавац лепо прописао да, рецимо, према члану 29 Закона о Агенцији за борбу против корупције, "функционер не може да користи јавне ресурсе и скупове на којима учествује и сусрете које има у својству функционера, за промоцију политичких странака, односно политичких субјеката" - у Србији, с јесени 2019, у законодавни посао се уплиће Влада, као извршна (!?) власт, доносећи закључке са надзаконском (!), ваљда, снагом, којима, не обавезује већ препоручује (!), члановима владајуће коалиције да поштују законе!? И, то само на одређено време - од дана расписивања до дана одржавања избора, значи, цигло 45-60 дана, док, претпостављамо, све остало време, дакле, остатак времена до четири године, може без пардона да их крше!

У Србији, септембра 2019, Врховник, са недостајућим елементарним кућним васпитањем, мора да запуца чак у Њујорк да би се, отуда, спрдао са ректорком најстаријег државног универзитета, иако је она, управо Врховнику и његовим, у преговорима са студентима, успела да испослује невероватну излазну стратегију: да, све до почетка студеног, могу да развлаче и, могуће је, ништа не одлуче или одлуче онако како су и претходно "одлучивали" и одлучили о тзв. докторату тзв. Малог доктора!

